

Manifest de la XI Edició de la UPEC

Les darreres edicions de la UPEC han vingut marcades per tres processos: el de la crisi econòmica i la resposta “austericida” dissenyada des de la Unió Europea i compartida pels governs d’Espanya i de la Generalitat; el de la reclamació al carrer i a les institucions del dret a decidir; i el dels moviments populars que reclamen polítiques de cohesió social i contra la pobresa i els desnonaments, de transparència i participació ciutadana en la política i de defensa dels serveis públics. Hem seguit de molt a prop tots tres processos. Al 2015 comprovem com tots ells han influït de forma decisiva en la reconfiguració de les institucions, en particular dels ajuntaments, en la direcció del canvi.

També a escala europea es manifesten noves expressions de resposta que volen fer compatible la democràcia, l’europeisme i fins i tot la moneda única amb la defensa de l’estat del benestar. Dissortadament, també trobem arreu d’Europa respostes populistes d’extrema dreta que pretenen substituir la solidaritat de les classes populars per la divisió d’aquestes classes sota banderes equivalents al lamentable “primer, els de casa”.

Ens trobem doncs enmig d’un combat entre una vella forma de fer política, marcada per la corrupció i la desconexió amb la ciutadania, i una altra de nova que pretén ser més participativa, regeneradora i profundament progressista.

Mentrestant, el panorama social, tot i la lleu remuntada econòmica, ens deixa un escenari descoratjador. El resultat de la crisi i de les polítiques d’austeritat aplicades pels diferents governs, a Catalunya i l’Estat espanyol, ha estat un augment dramàtic de les desigualtats, el gran mal dels nostres temps. Vivim una situació de veritable emergència, amb taxes d’atur superiors al 20% que afecten amb especial duresa els joves —a molts dels quals condemna a l’exili— i sobretot a les dones; taxes de risc de pobresa superiors al 25% que impacten durament sobre els infants; precarització extrema del treball sota la protecció de les reformes laborals; concentració dels problemes socials als barris perifèrics; pèrdua progressiva de qualitat de l’ensenyament i la sanitat públics en benefici de les alternatives privades; continuïtat dels desnonaments de les famílies víctimes de la bombolla immobiliària i la crisi; marginació dels immigrants; etc.

Ens indigna especialment com els governs espanyol i català menyspreen o fins i tot neguen la magnitud dels problemes fent creure que la qüestió no és la corrupció i les seves polítiques sinó el reflex als mitjans de comunicació. Davant de l'inacabable espectacle de la corrupció, primer adopten la fase de negació i li segueix sempre la comparació amb el que fan "els altres". En canvi, llencen els mateixos mitjans, acompanyats per les particulars caveres mediàtiques, en contra de qualsevol actor que alci la veu contra tanta injustícia.

I, tanmateix, el poble català i els pobles d'Espanya mostren la seva vitalitat amb la mateixa seqüència que dona títol a aquesta XI Edició de la UPEC: "De la protesta a la proposta". Som molt més que uns somiadors, som una alternativa social però també política, de poder. Els que no són alternativa són els que ens varen prometre l'impossible de reduir el deute públic deprimint la despesa pública; l'absurd de crear feina abaratint-la fins a l'extrem de reduir la demanda; la immoralitat de millorar la qualitat dels serveis públics retallant-los; la mentida de resoldre els desnonaments deixant-los en mans de la "bona fe" dels bancs; la covardia d'impedir judicialment la implantació de nous impostos a la banca; la immoralitat de la limitació dels serveis socials fins i tot davant problemes tan greus com la pobresa infantil; la impossible millora de la formació universitària incrementant les taxes; o el cinisme de voler basar la fraternitat entre Espanya i Catalunya en la negació del dret a decidir del poble català.

I és que aquest moment coincideix, també, amb l'aprofundiment en el debat del dret a decidir i amb les eleccions del 27-S. Es tractarà, sens dubte, d'unes eleccions importants tant pel que fa a la resolució del conflicte democràtic entre el poble català i el govern espanyol, a causa de la persistent negació d'aquest últim del dret a decidir del primer com per dir "prou" al llegat de corrupció i polítiques conservadores que Convergència deixa rere seu.

Sabem des de fa anys que Rajoy i Mas, aparentment enemics irreconciliables, comparteixen tant les polítiques neoliberals en curs com la corrupció política. Això té fins i tot reflex en la política internacional quan defensen una proposta opaca i regressiva de TTIP o abandonen Grècia a la seva sort.

La UPEC se suma doncs, novament i clarament, tant a la lluita per un canvi radical en la política econòmica europea com a l'exigència del dret a decidir a través de les urnes i la reclamació de mesures de sanejament de la política i els partits. El programa de les Jornades, amb els temes i els noms convidats, és una proclamació d'aquest crit de democràcia i igualtat que aquest any 2015 està demostrant més que mai que pot ser compartit als carrers i a les institucions.

Barcelona, juliol de 2015

